

Kellőképpen nagy cégek szoktak bekerülni a nevezettek közé: az utóbbi években szerepelt már a listán a Samsung, a két legnagyobb tárhelygyártóként számon tartott Western Digital és Seagate, valamint az AVG biztonsági cég és a General Motors is.

A „bezzeg Nyugaton” véleményt hangoztatók álláspontja ugyanakkor nem egészen alaptalan. Tulajdonképpen rendszeresnek mondható, hogy egy tágon értelmezett technológiai vállalat, vagy akár csak a szűkebben értelmezett webes cégek valamelyike azzal kerül be a hírekbe, hogy munkatársai közé választ egy hackert. (Szombat délután már a TSM vezérigazgatója, Kaszás Zoltán is lehetséges együttműködésről beszélt.) Nem is mindig csak etikus hackerek kapnak ilyen lehetőséget. Szemléletes példa, hogy 2006-ban az akkor már két éve létező Facebook fejlesztői munkát kínáltak Chris Putnamnak. Az akkor 19 éves fiatal két barátjával olyan, „vírusként” terjedő programot készített, amellyel képes volt a kétezres évek elején tündöklő MySpace megjelenését ráerőltetni a megfertőzött Facebook-oldalakra. Tevékenységét egyáltalán nem nevezhetjük etikusnak: a módosítás által töröltöttek ugyanis az érintett felhasználók kapcsolattartási információi a Facebookról. Putnam még 19 évesen állásajánlatot kapott a vállalatától, ahol több mint négy éven át dolgozott. A közösségi válaszkérés Quora oldalon tett személyes bejegyzésében azt írja, örökké hálás lesz a Facebooknak, amiért így bánt vele.

Hasonlóan barátságos, a hackerrek tehetségében lehetőséget látó lépésre többek között az Apple, a Google, a Microsoft, a Twitter, de még az amerikai kormányzat is elszánta már magát. Sőt a Wired című informatikai életmódmagazin is: azt a Kevin Poulsen vette fel szakújságírónak, aki előbb egy rádióállomás rendszerét hackelte meg, hogy övé legyen a főnyereményként meghirdetett Porsche, majd az FBI rendszerébe tört be. Igaz, médiás állása előtt Poulsen mindezekért öt évet börtönben töltött. ■ BALOGH CSABA

VARGA ZOLTÁN BÜNTETŐBÍRÓ | RÁZÓS ÜGYEKRŐL, FÜGGETLENSÉGRŐL |

„Egyetlen ítélet van: a jogerős”

Nem bánta meg az ítéleteit Varga Zoltán, a Kúria most nyugdíjba vonuló bírása. Szerinte az egykor általa tárgyalta móri mézszárlás ügyében újabb fordulat várható.

a bírói
hivatás
legnagyobb
értéke a
független-
ség

Varga Zoltán.
Mindent lezárt
magában

■ A múlt héten másodszor ment nyugdíjba, 2012-ben kényszerből, most önként. Érti a különbséget?

Öt éve arculcsapásként éltem meg, hogy elküldtek, és a hírekből tudtam meg, hogy a 62. életévük betöltésekor a bírakat nyugdíjazták. Itt a Kúrián ez a büntető kollégium felét érintette. Mivel ragaszkodtam a szakmámhoz, amint lehetővé vált, visszatértem. Saját elhatározásból akartam nyugdíjba menni, miután a fejemben is rendbe tudtam tenni a dolgokat.

■ Van olyan ítélete, amit utólag megbánt?

Nincs. A negyven év alatt több ezer ítéletet hoztam. Ha voltak is álmatlan éjszakáim, sokat rágódtam egy-egy döntésen, az ítélethirdetéssel mindent lezártam magamban.

■ Lehet elfogulatlan döntést hozni úgy például, hogy a magával szem-

ben álló hírhedt bérgyilkos, Magda Marinko egy kilencmilliméterest ígért önnek?

Egy gyilkost visszaengedni a társadalomba ugyanakkora felelősség, mint valakit ártatlanul elítélni. Az nem lehet indok, hogy félek elítélni. Sokan fenyegettek, de ez a hivatással jár. Amikor Magda Marinko ügyét tárgyaltam, a családom is védelem alatt állt. Az még a délszláv háború idején történt, Marinko csapata szabadlábban volt, és a rendőrség attól tartott, hogy túszejtéssel akarják a vezetőjüket kiszabadítani. Így ha például nyárom a lányom strandra akart menni, akkor ő is csak rendőrrel mehetett, miközben én ki sem mozdulhattam a lakásból, mert nem volt, aki rám vigyázzon. Volt, hogy csörgött a telefonom, és megkérdezték: Varga Zoltán bíró, élsz még? Az igenre pedig azt felelték: már nem sokáig. Az illet tudni kell viselni. Ellenkezett volna az elveimmel, ha visszaadtam volna a veszélyesnek tűnő ügyeket.

■ Mégis volt olyan, amit visszaadott: a közösség elleni izgatással vádolt Szabó Albert és társai ügyét. Miért?

Visszaadásról szó sem volt. Az ügyességgel volt vitám, mert úgy véltem, a vádirat alapján nem lehetett tárgyalni az ügyet. Hiányzott ugyanis belőle az a konkrétum, hogy az ügyész Szabó mely mondatait tartja uszítónak. Az ügyész válasza erre az volt, hogy ő nem hajlandó a bírónak regényeket írni, ezért törvényes vád hiányában megszüntettem az eljárást, az akkori Legfelsőbb Bíróság

Varga Zoltán, leköszönő kúriai bíró

viszont a folytatására utasított. Erre mondtam, hogy nem tárgyalhatom, hiszen perjogilag prejudikáltam – így másra osztották, de végül ő is felmentette Szabóékat. Ügyet soha nem kértem magamnak, és nem is adtam vissza. Így lett az enyém a Magda Marinko-akta is, amikor már azzal a címmel jelentek meg újságok, hogy nincs olyan bíró, aki letárgyalná.

■ **Ez a hozzáállása nyilván hozta is a nagy ügyeket. Megfordultak ön előtt a legismertebb bűnözők: csaló bróker, táncdalénekes, piti robbantó, a bombagyáros Dietmar Clodo. Nyilván ezért osztották önre a móri mészárlás ügyét is, amiben aztán kiderült, hogy nem a bűnösök egyikét ítélte el. Tudja, hogy mit rontott el?**

A móri esetet is a legjobb tudásom és lelkiismeretem szerint tárgyaltam. Magam is meglepődtem, amikor a tévéből meghallottam, hogy váratlan fordulat történt. Egyáltalán nem zárom ki – sőt bízom benne –, hogy ebben az ügyben még lesz valamilyen fejlemény. Előfordulhatnak ilyen esetek. Szerintem a móri történetnél minden közvetett vagy közvetlen úton bizonyítva volt, és annak alapján ma is úgy érzem, hogy az egyik elkövetőt ítéltem el. Most is azt gondolom, hogy mindent jól csináltam. Gondoljon bele, hány kézen ment keresztül az az ügy! Egy egész ügyészi csapat dolgozott rajta, én pedig egy háromtagú tanácsban ülnökökkel döntöttem, és az ítéletben a Fővárosi Ítéletábla sem talált hibát. Ráadásul a vádlott Mórtól függetlenül megérdemelte a 15 évet, mert kis híján megölt egy pénzszállítót, ami többszörösen is súlyosabban megítélendő emberölés kísérletének minősült, és több fegyveres rablása is volt.

■ **Az emberek, ha meglepő ítéletről hallanak, hajlamosak azt gondolni, hogy ezt „biztos előre megírták”. Önt próbálták befolyásolni, szóltak önnek, hogy mit és hogyan csináljon?**

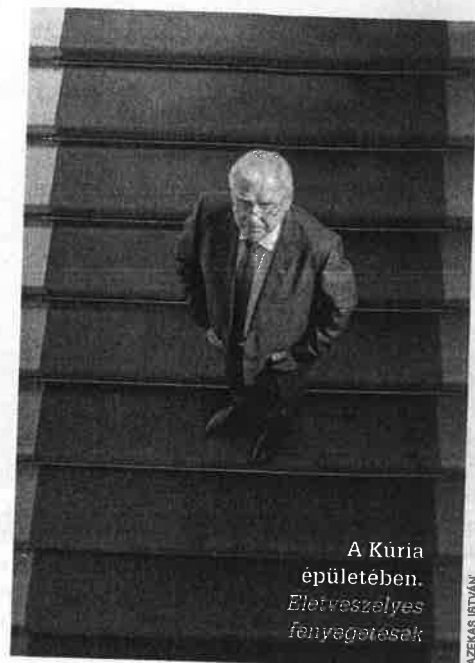
Negyven év alatt senki sem próbálta meg közvetlenül vagy közvetve befolyásolni a döntésemet; sem szóban, sem más módon. Pedig volt részem érzékeny ügyekben: politikusok, közéleti szereplők esetében is ítélkeztem. De halvány

Helyhiány miatt elsőre nem jutott be a jogi egyetemre, így, elhivatottságát bizonyítandó, adminisztrátor lett a Fővárosi Bíróságon. A széles körű ismertséget Magda Marinko 1995-ös bűnperének tárgyalójaként szerezte meg a most 69 éves büntetőbíró. Az 1975-ben esti egyetemen szerzett diploma után két évvel tette le a bírói-ügyészi szakvizsgát, s fokozatosan kapott egyre nehezebb feladatokat a Pesti Központi Kerületi Bíróságon, 1982-től pedig már a Fővárosi Bíróságon. Tárgyalt postarablást, gyilkossági eseteket, a Magda Marinko-per után ő ítélkezett a Lupis-, a Klapka- és a Clodo-ügyben. Elsőfokon ő ítélte el Zalatnay Saroltát és Székely Zoltán volt kisgazda képviselőt, Kulcsár Attila brókert, valamint – a móri bankrablásért tényleges életfogytig tartó fegyházbüntetésre – Kaiser Edét. Utóbbi, tévesnek talált ítélete kapcsán került támadások kereszttüzébe. Emiatt három év után, 2007-ben lemondott az Országos Igazságszolgáltatási Tanács elnökhelyettesi posztjáról, elhagyta a Fővárosi Bíróságot, és pályázat útján került a Kúriára. Onnan ment most nyugdíjba.

gyanúja sem merült fel soha a befolyásolásnak. Így azt sem tudom, mit tettem volna, ha illet tapasztalatok. Alighanem a nyilvánosság elé tartam volna, egyrészt mert ez a legjobb védelem, másrészt ettől az esetleges tehetől csak így lehetne tisztességesen megszabadulni. A bírói hivatás legnagyobb értéke a függetlenség, amit a törvények garantálnak, de a bírónak kell őriznie. Az a bíró, aki lemond a függetlenségéről, akár csak egyes ügyekben is, a hivatásáról mond le, és a látszat ellenére a továbbiakban már nem bíró. De elveszíti a függetlenségét az is, aki a döntése meghozatalakor a ki nem mondott, meg nem fogalmazott elvárásokat tartja szem előtt.

■ **A közelmúltban a Kúria néhány döntése nagy vihart keltett, például mert újra kell kezdeni a lúgos orvos perét. Éppen ön volt az ügy előadó bírójá.**

Ha egy ítélet a társadalom számára meglepő, akkor ez nem azt jelenti, hogy előre megírt, előre eldöntött lenne. Leginkább azért történik, mert a társadalom olyan információk alapján foglal állást, amelyek nem biztos, hogy megfelelnek a valóságnak. Az embereknek a sajtó nem az egész ügyet, csak az abból kiragadott sztorit közvetíti, és ezzel nem feltétlenül áll összhangban a későbbi, a tények alapján meghozott ítélet. Az említ-

A Kúria épületében. Eltörzszelvényvesztés

FRIZKAS ISTVÁN

addig senkit nem lehet elítélni, amíg a zárt logikai láncolaton rés van

tett pert egyébként nem kell előlről kezdeni, csak a másodfokú eljárást kell megismételni, amit egy nap alatt is meg lehet csinálni. Ebben az ügyben egyetlen közvetlen bizonyíték sincs. Így viszont azt kellene bizonyítani, hogy az orvoson kívül más nem követhette el a szörnyű tettet. Ha ez sikerül, akkor ő tényleg bűnös. Addig azonban nem lehet elítélni, amíg a zárt logikai láncolatban kicsinyke rés is van.

■ **Hogyan kellene higgadtan megközelíteni az olyan ellentmondó ítéleteket, mint ami például a sukorói telekcseres ügyében született? Mégis hogyan lehet befolyásmentesen ugyanazt a tényt fehérnek vagy feketének tartani?**

Csak egyetlen ítélet van: a jogerős. Mindannak, ami előtte van, már nincs jelentősége az igazság szempontjából. A vádlott szemzőgéből nyilván van, de mi alapvetően az igazságot keressük, ehhez pedig buktatókon keresztül vezet az út. Persze a jogerős ítéletben is tévedhetnek, ezért van jól kitalálva a jogorvoslati rendszerünk. A hibás, törvénytörő meghozott ítélet is orvosolható, perújítással vagy felülvizsgálattal. Az emberek által működtetett minden rendszerbe kódolva van a hiba lehetőség is, de minél több fórumon megy keresztül, annál nagyobb a garancia arra, hogy a hiba nem következik be, vagy orvosolják. ■ PÁLMAI ERIKA

"Sokan fenyegettek, de ez a hivatással jár"

2017. július. 29. 12:30 Utolsó frissítés: 2017. július. 28. 19:42

Szerző: Pálmai Erika

Ő is, családja is védelem alatt állt, amikor Magda Marinko ügyét tárgyalta, közben mégis hívogatták fenyegetésekkel; megfordult előtte csaló bróker, táncdalénekes, piti robbantó, meg a bombagyáros Dietmar Clodo is, de azt mondja, nem bánta meg az ítéleteit. Varga Zoltán, a Kúria most nyugdíjba vonuló bírása szerint az egykor általa tárgyalt móri mézárulás ügyében újabb fordulat várható.

HVG: A múlt héten másodszor ment nyugdíjba, 2012-ben kényszerből, most önként. Értzi a különbséget?

Varga Zoltán: Öt éve arculesapásként éltem meg, hogy elküldtek, és a hírekből tudtam meg, hogy a 62. életévük betöltésekor a bírakat nyugdíjazzák. Itt a Kúrián ez a büntetőkollégium felét érintette. Mivel ragaszkodtam a szakmámhoz, amint lehetővé vált, visszatértem. Saját elhatározásból akartam nyugdíjba menni, miután a fejemben is rendbe tudtam tenni a dolgokat.

© Fazekas István

HVG: Van olyan ítélete, amit utólag megbánt?

V. Z.: Nincs. A negyven év alatt több ezer ítéletet hoztam. Ha voltak is álmatlan éjszakáim, sokat rágódtam egy-egy döntésen, az ítélethirdetéssel mindent lezártam magamban.

HVG: Lehet elfogulatlan döntést hozni úgy például, hogy a magával szemben álló hírhedt bérgyilkos, Magda Marinko egy kilencmilliméterest ígért önnek?

V. Z.: Egy gyilkost visszaengedni a társadalomba ugyanakkora felelősség, mint valakit ártatlanul elítélni. Az nem lehet indok, hogy félek elítélni. Sokan fenyegettek, de ez a hivatással jár. Amikor Magda Marinko ügyét tárgyaltam, a családom is védelem alatt állt. Az még a délszláv háború idején történt, Marinko csapata szabadlábban volt, és a rendőrség attól tartott, hogy túszejtéssel akarják a vezetőjüket kiszabadítani. Így ha például nyáron a lányom strandra akart menni, akkor ő is csak rendőrrel mehetett, miközben én ki sem mozdulhattam a lakásból, mert nem volt, aki rám vigyázzon. Volt, hogy csörgött a telefonom, és megkérdezték: Varga Zoltán bíró, élsz még? Az igenre pedig azt felelték: már nem sokáig. Az ilyet tudni kell viselni. Ellenkezett volna az elveimmel, ha visszaadtam volna a veszélyesnek tűnő ügyeket.

HVG: Mégis volt olyan, amit visszaadott: a közösség elleni izgatással vádolt Szabó Albert és társai ügyét. Miért?

V. Z.: Visszaadásról szó sem volt. Az ügyészséggel volt vitám, mert úgy véltem, a vádirat alapján nem lehetett tárgyalni az ügyet. Hiányzott ugyanis belőle az a konkrétum, hogy az ügyész Szabó mely mondatait tartja uszítónak. Az ügyész válasza erre az volt, hogy ő nem hajlandó a bírónak regényeket írni, ezért törvényes vád hiányában megszüntettem az eljárást, az akkori Legfelsőbb Bíróság viszont a folytatására utasított. Erre mondtam, hogy nem tárgyalhatom, hiszen perjogilag prejudikáltam – így másra osztották, de végül ő is felmentette Szabóékat. Ügyet soha nem kértem magamnak, és nem is adtam vissza. Így lett az enyém a Magda Marinko-akta is, amikor már azzal a címmel jelentek meg újságok, hogy nincs olyan bíró, aki letárgyalná.

HVG: Ez a hozzáállása nyilván hozta is a nagy ügyeket. Megfordultak ön előtt a legismertebb bűnözők: csaló bróker, táncdalénekes, piti robbantó, a bombagyáros Dietmar Clodo. Nyilván ezért osztották önre a móri mézárulás ügyét is, amiben aztán kiderült, hogy nem a bűnösök egyikét ítélte el. Tudja, hogy mit rontott el?

V. Z.: A móri esetet is a legjobb tudásom és lelkiismeretem szerint tárgyaltam. Magam is meglepődtem, amikor a tévéből meghallottam, hogy váratlan fordulat történt. Egyáltalán nem zárom ki – sőt bízom benne –, hogy ebben az ügyben még lesz valamilyen fejlemény. Előfordulhatnak ilyen esetek. Szerintem a móri történetnél minden közvetett vagy közvetlen úton bizonyítva volt, és annak alapján ma is úgy érzem, hogy az egyik elkövetőt ítéltem el. Most is azt gondolom, hogy mindent jól csináltam. Gondoljon bele, hány kézen ment keresztül az az ügy! Egy egész ügyészi csapat dolgozott rajta, én pedig egy háromtagú tanácsban ülnökökkel döntöttem, és az ítéletemben a Fővárosi Ítéltábla sem talált hibát. Ráadásul a vádlott Mórtól függetlenül megérdemelte a 15 évet, mert kis híján megölt egy pénzszállítót, ami többszörösen is súlyosabban megítélendő emberölés kísérletének minősült, és több fegyveres rablása is volt.

HVG: Az emberek, ha meglepő ítéletről hallanak, hajlamosak azt gondolni, hogy ezt „biztos előre megírták”. Önt próbálták befolyásolni, szóltak önnek, hogy mit és hogyan csináljon?

V. Z.: Negyven év alatt senki sem próbálta meg közvetlenül vagy közvetve befolyásolni a döntésemet; sem szóban, sem más módon. Pedig volt részem érzékeny ügyekben: politikusok, közéleti szereplők esetében is ítélkeztem. De halvány gyanúja sem merült fel soha a befolyásolásnak. Így azt sem tudom, mit tettem volna, ha ilyet tapasztalok. Alighanem a nyilvánosság elé tártam volna, egyrészt mert ez a legjobb védelem, másrészt ettől az esetleges teherből csak így lehetne tisztességesen megszabadulni. A bírói hivatás legnagyobb értéke a függetlenség, amit a törvények garantálnak, de a bírónak kell őriznie. Az a bíró, aki lemond a függetlenségéről, akár csak egyes ügyekben is, a hivatásáról mond le, és a látszat ellenére a továbbiakban már nem bíró. De elveszíti a függetlenségét az is, aki a döntése meghozatalakor a ki nem mondott, meg nem fogalmazott elvárásokat tartja szem előtt.

© Fazekas István

HVG: A közelmúltban a Kúria néhány döntése nagy vihart keltett, például mert újra kell kezdeni a lúgos orvos perét. Éppen ön volt az ügy előadó bírója.

V. Z.: Ha egy ítélet a társadalom számára meglepő, akkor ez nem azt jelenti, hogy előre megírt, előre eldöntött lenne. Leginkább azért történik, mert a társadalom olyan információk alapján foglal állást, amelyek nem biztos, hogy megfelelnek a valóságnak. Az embereknek a sajtó nem az egész ügyet, csak az abból kiragadott sztorit közvetíti, és ezzel nem feltétlenül áll összhangban a későbbi, a tények alapján meghozott ítélet. Az említett pert egyébként nem kell előlről kezdeni, csak a másodfokú eljárást kell megismételni, amit egy nap alatt is meg lehet csinálni. Ebben az ügyben egyetlen közvetlen bizonyíték sincs. Így viszont azt kellene bebizonyítani, hogy az orvoson kívül más nem követhette el a szörnyű tettet. Ha ez sikerül,

akkor ő tényleg bűnös. Addig azonban nem lehet elítélni, amíg a zárt logikai láncolaton kicsinyke rés is van.

HVG: Hogyan kellene higgadtan megközelíteni az olyan ellentmondó ítéleteket, mint ami például a sukorói telekcseré ügyében született? Mégis hogyan lehet befolyásmentesen ugyanazt a tényt fehérnek vagy feketének tartani?

V. Z.: Csak egyetlen ítélet van: a jogerős. Mindannak, ami előtte van, már nincs jelentősége az igazság szempontjából. A vádlott szemszögéből nyilván van, de mi alapvetően az igazságot keressük, ehhez pedig buktatókon keresztül vezet az út. Persze a jogerős ítéletben is tévedhetnek, ezért van jól kitalálva a jogorvoslati rendszerünk. A hibás, törvénysértően meghozott ítélet is orvosolható, perújítással vagy felülvizsgálattal. Az emberek által működtetett minden rendszerbe kódolva van a hiba lehetősége is, de minél több fórumon megy keresztül, annál nagyobb a garancia arra, hogy a hiba nem következik be, vagy orvosolják.

Hozzászólások

Összes megjelenítése

HVG Kiadó Zrt. © 2017 — v 5.9.1312.129

"Sokan fenyegettek, de ez a hivatással jár"

2017. július. 29. 12:30 Utolsó frissítés: 2017. július. 28. 19:42

Szerző: Pálmai Erika

Ő is, családja is védelem alatt állt, amikor Magda Marinko ügyét tárgyalta, közben mégis hívogatták fenyegetésekkel; megfordult előtte csaló bróker, táncdalénekes, piti robbantó, meg a bombagyáros Dietmar Clodo is, de azt mondja, nem bánta meg az ítéleteit. Varga Zoltán, a Kúria most nyugdíjba vonuló bírása szerint az egykor általa tárgyalta móri mézszárlás ügyében újabb fordulat várható.

HVG: A múlt héten másodszor ment nyugdíjba, 2012-ben kényszerből, most önként. Értzi a különbséget?

Varga Zoltán: Öt éve arculesapásként éltem meg, hogy elküldtek, és a hírekből tudtam meg, hogy a 62. életévük betöltésekor a bírakat nyugdíjazzák. Itt a Kúrián ez a büntetőkollégium felét érintette. Mivel ragaszkodtam a szakmámhoz, amint lehetővé vált, visszatértem. Saját elhatározásból akartam nyugdíjba menni, miután a fejemben is rendbe tudtam tenni a dolgokat.

© Fazekas István

HVG: Van olyan ítélete, amit utólag megbánt?

V. Z.: Nincs. A negyven év alatt több ezer ítéletet hoztam. Ha voltak is álmatlan éjszakáim, sokat rágódtam egy-egy döntésen, az ítélethirdetéssel mindent lezártam magamban.

HVG: Lehet elfogulatlan döntést hozni úgy például, hogy a magával szemben álló hírhedt bérnyilkos, Magda Marinko egy kilencmilliméterest ígért önnek?

V. Z.: Egy gyilkost visszaengedni a társadalomba ugyanakkora felelősség, mint valakit ártatlanul elítélni. Az nem lehet indok, hogy félek elítélni. Sokan fenyegettek, de ez a hivatással jár. Amikor Magda Marinko ügyét tárgyaltam, a családom is védelem alatt állt. Az még a délszláv háború idején történt, Marinko csapata szabadlábban volt, és a rendőrség attól tartott, hogy túszejtéssel akarják a vezetőjüket kiszabadítani. Így ha például nyáron a lányom strandra akart menni, akkor ő is csak rendőrrel mehetett, miközben én ki sem mozdulhattam a lakásból, mert nem volt, aki rám vigyázzon. Volt, hogy csörgött a telefonom, és megkérdezték: Varga Zoltán bíró, élsz még? Az igenre pedig azt felelték: már nem sokáig. Az ilyet tudni kell viselni. Ellenkezett volna az elveimmel, ha visszaadtam volna a veszélyesnek tűnő ügyeket.

HVG: Mégis volt olyan, amit visszaadott: a közösség elleni izgatással vádolt Szabó Albert és társai ügyét. Miért?

V. Z.: Visszaadásról szó sem volt. Az ügyességgel volt vitám, mert úgy véltem, a vádirat alapján nem lehetett tárgyalni az ügyet. Hiányzott ugyanis belőle az a konkrétum, hogy az ügyész Szabó mely mondatait tartja uszítónak. Az ügyész válasza erre az volt, hogy ő nem hajlandó a bírónak regényeket írni, ezért törvényes vád hiányában megszüntettem az eljárást, az akkori Legfelsőbb Bíróság viszont a folytatására utasított. Erre mondtam, hogy nem tárgyalhatom, hiszen perjogilag prejudikáltam – így másra osztották, de végül ő is felmentette Szabókat. Ügyet soha nem kértem magamnak, és nem is adtam vissza. Így lett az enyém a Magda Marinko-akta is, amikor már azzal a címmel jelentek meg újságok, hogy nincs olyan bíró, aki letárgyalná.

HVG: Ez a hozzáállása nyilván hozta is a nagy ügyeket. Megfordultak ön előtt a legismertebb bűnözők: csaló bróker, táncdalénekes, piti robbantó, a bombagyáros Dietmar Clodo. Nyilván ezért osztották önre a móri mézszárlás ügyét is, amiben aztán kiderült, hogy nem a bűnösök egyikét ítélte el. Tudja, hogy mit rontott el?

V. Z.: A móri esetet is a legjobb tudásom és lelkiismeretem szerint tárgyaltam. Magam is meglepődtem, amikor a tévéből meghallottam, hogy váratlan fordulat történt. Egyáltalán nem zárom ki – sőt bízom benne –, hogy ebben az ügyben még lesz valamilyen fejlemény. Előfordulhatnak ilyen esetek. Szerintem a móri történetnél minden közvetett vagy közvetlen úton bizonyítva volt, és annak alapján ma is úgy érzem, hogy az egyik elkövetőt ítéltem el. Most is azt gondolom, hogy mindent jól csináltam. Gondoljon bele, hány kézen ment keresztül az az ügy! Egy egész ügyészi csapat dolgozott rajta, én pedig egy háromtagú tanácsban ülnökökkel döntöttem, és az ítéletemben a Fővárosi Ítéltábla sem talált hibát. Ráadásul a vádlott Mórtól függetlenül megérdemelte a 15 évet, mert kis híján megölt egy pénzszállítót, ami többszörösen is súlyosabban megítélendő emberölés kísérletének minősült, és több fegyveres rablása is volt.

HVG: Az emberek, ha meglepő ítéletről hallanak, hajlamosak azt gondolni, hogy ezt „biztos előre megírták”. Önt próbálták befolyásolni, szóltak önnek, hogy mit és hogyan csináljon?

V. Z.: Negyven év alatt senki sem próbálta meg közvetlenül vagy közvetve befolyásolni a döntésemet; sem szóban, sem más módon. Pedig volt részem érzékeny ügyekben: politikusok, közéleti szereplők esetében is ítékeztem. De halvány gyanúja sem merült fel soha a befolyásolásnak. Így azt sem tudom, mit tettem volna, ha ilyet tapasztalok. Alighanem a nyilvánosság elé tártam volna, egyrészt mert ez a legjobb védelem, másrészt ettől az esetleges teherrel csak így lehetne tisztességesen megszabadulni. A bírói hivatás legnagyobb értéke a függetlenség, amit a törvények garantálnak, de a bírónak kell őriznie. Az a bíró, aki lemond a függetlenségéről, akár csak egyes ügyekben is, a hivatásáról mond le, és a látszat ellenére a továbbiakban már nem bíró. De elveszíti a függetlenségét az is, aki a döntése meghozatalakor a ki nem mondott, meg nem fogalmazott elvárásokat tartja szem előtt.

© Fazekas István

HVG: A közelmúltban a Kúria néhány döntése nagy vihart keltett, például mert újra kell kezdeni a lúgos orvos perét. Éppen ön volt az ügy előadó bírója.

V. Z.: Ha egy ítélet a társadalom számára meglepő, akkor ez nem azt jelenti, hogy előre megírt, előre eldöntött lenne. Leginkább azért történik, mert a társadalom olyan információk alapján foglal állást, amelyek nem biztos, hogy megfelelnek a valóságnak. Az embereknek a sajtó nem az egész ügyet, csak az abból kiragadott sztorit közvetíti, és ezzel nem feltétlenül áll összhangban a későbbi, a tények alapján meghozott ítélet. Az említett pert egyébként nem kell előlről kezdeni, csak a másodfokú eljárást kell megismételni, amit egy nap alatt is meg lehet csinálni. Ebben az ügyben egyetlen közvetlen bizonyíték sincs. Így viszont azt kellene bebizonyítani, hogy az orvoson kívül más nem követhette el a szörnyű tettet. Ha ez sikerül,